

ни викове. Помислихъ че излизатъ отъ този злочестъ старецъ, и не го видѣхъ веќе.

Като ме заведохъ при сѣдницитѣ растреперахъ се като видѣхъ това малко листенце почервеноло отъ кръвта ми. Въ него не се намираше, слава Богу, никаква мисълъ за компромитируванье, а бѣше само едно изричанье на добжръ день. Попытахъ ме съсъ какво сѣмъ си пуснѣлъ кръвь. Зехъ ми иглѣнката, и смѣхъ се че сѣ ги така изиграли. А! азъ не се смѣяхъ! Не можяхъ да отмахнѣ отъ очитѣ си тоя злополученъ старецъ. Съсъ радостъ истеглювахъ нѣкое наказанье ако да го опростѣтъ, и като чухъ тия охканьета, които мисляхъ да сѣ негови, сѣрдцето ми се напѣлни съсъ сѣлзи.

Напраздно питахъ много нѣшти за него отъ вардачитѣ и отъ секундинитѣ. Тѣ поклатвахъ глава и казвахъ: «Той го заплати сѣмпо, той; не ще го помисли веќе; сега е веќе спокоенъ;» и отказвахъ да се истѣлкуватъ повече.

Да ли искахъ съсъ това да покажѣтъ тѣсната тѣмница, въ която тоя злочестъ е затворенъ? или правяхъ тия разсѣжданьета само защото е умрѣлъ отъ тоягата, или отъ причината на ударитѣ ѣ?

Единъ день ми се стори да го видѣхъ прѣзъ дворьтъ, подъ сайвантѣтъ, като носѣше една врѣзка дърва на рамената си, и сѣрдцето ми потупка като да сѣмъ видѣлъ единъ братъ.

Като се отжрвахъ отъ тая мѣка, въ която ни турятъ испититѣ и която до тогава бѣше занимаьето ми прѣзъ денятъ, не се забавихъ да усѣтѣ сичко отъ тѣгата и горчилото на самотата,